

Rohkem kui vaid hea harjutuskord

„Me peame koju kiirustama. Mamá ootab meid koju,” ütles Papá.

Ismael vaatas, kuidas naine oma otsaesist pühkis. Tunne naisega rääkida kasvas. „Ma tõesti tunnen, et me peaksime,” ütles ta. Ta võttis Papá käge ja kõndis naise juurde.

„Tere hommikust, proua,” ütles Ismael lehvitades. Naine ei vaadanud üles. „Mida sa soovid?”

Ismael sai aru, et ta ei olnud väga õnnelik. Aga see ei takistanud teda. „Ma tahtsin teile öelda, et te teete head tööd!”

Seekord vaatas naine teda.

Ismael naeratas. „Aitäh, et hoolitsete pargi eest!”

Naine naeratas vastu. „Aitäh!” ütles naine. Seejärel oli ta naeratus veelgi suurem. „Suur tänu!”

Papága koju kõndides oli Ismael õnnelik.

„Ma arvan, et sinu öeldu oli talle tähtis,” ütles Papá.

„Mul on hea meel, et sa kuulasid seda tunnet, mis sul oli.”

„Mina ka.” Ismael mõtles hetke. Seejärel ta küsis:

„Kas sa arvad, et see oli Pühalt Vaimult?”

Papá noogutas. „Mõnikord annab Püha Vaim meile mõtte kedagi aidata. Ja just nii sa tegidki.”

Ismael naeratas laialt. Naisega rääkimine oli väike asi, aga see oli naise päeva paremaks muutnud. Püha Vaimu kuulamine oli ka tema päeva paremaks teinud! ●

Carolina Maldonado Leyes

(Põhineb tõestisündinud lool)

Lugu leidis aset Bolíivias.

Ismael naeratas õue päikesepaiste kätte astudes. Tema ja Papá olid minemas parki. Kõndides hoidis Ismael Papá käest ja tassis oma jalgpalli. Ismaelile meeldis Papága aega veeta, eriti kui nad mängisid jalgpalli.

Parki jõudes vaatas Ismael ringi. Üks naine rohis jalgpalliväljaku lähedal. Kõnniteel jalutas perekond. Aga jalgpalliplatsil ei mänginud keegi. Ismaelil ja Papál oli harjutamiseks palju ruumi.

„Valmis mängima?” küsis Papá.

„Jah!” Ismael jooksis väljakule nii kiiresti, kui sai. Ta jooksis siksakis, lõi penaltteid ja nurgalööke.

Papá lõi palli kõvasti. See lendas otsejoones üle Ismaeli pea!

„Ma lähen järele,” ütles Ismael. Ta jooksis väljaku nurka ja võttis palli. Ta nägi, et naine ikka kaevas mulda. Ta nägi väsinud välja.

„Ma olen nüüd väravavaht,” ütles Papá. „Vaata, kas sa saad värava lüüa!”

Ismael jooksis tagasi ja lõi palli värava suunas. Papá viskus palli suunas, kuid ei saanud seda napilt kätte.

„Väraaaaav!” Ismael rõõmustas, kui pall võrku lendas.

Peatselt oli terve tund möödunud. „Aeg koju minna,” ütles Papá.

Ismael vaatas rohivat naist. Päikese käes töö tegemine ei ole nii lõbus kui jalgpall, mõtles ta. Ta tahtis naise tuju tõsta. Siis tekkis tal mõte!

„Papá, kas sa ei arva, et see naine teeb head tööd?” küsis ta.

„Mida?” Papá vaatas naise poole. „Ah, jah.”

„Ma arvan, et me peaksime seda talle ütleva!” ütles Ismael.

